

สำนักงานการตลาดเกษตรแห่งชาติมาเลเซีย เตือนเกษตรกรผู้ปลูกทุเรียนว่าคุณภาพของทุเรียนจากต้นใหม่จำนวนมาก ไม่เป็นไปตามมาตรฐานการส่งออก

นายเฟย์ซัล อิสวาร์ดี อิสมาอิล รองผู้อำนวยการสำนักงานการตลาดเกษตรแห่งชาติมาเลเซีย (Federal Agricultural Marketing Authority: FAMA) กล่าวในการประชุมผลไม้ AGRO MADANI ที่เมืองปูตราจายา เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2569 ว่า พื้นที่ปลูกทุเรียนในประเทศมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยมีสวนทุเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี จำนวนมากเริ่มให้ผลผลิต ซึ่งน่าจะเป็นก้าวสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมผลไม้เขตร้อนของประเทศให้มีการส่งออกต่างประเทศ แต่ทาง FAMA พบว่า ปัญหาหนึ่งที่ไม่อาจมองข้ามกำลังเริ่มปรากฏ นั่นคือทุเรียนต้นใหม่ที่มีการโฆษณาว่า "คุณภาพสูง" กลับไม่สามารถผ่านมาตรฐานที่ตลาดส่งออกต้องการ ทำให้ทุเรียนเหล่านี้ถูกทิ้งอยู่ในตลาดในประเทศ และส่งผลให้เกิดการทิ้งตลาดอย่างมาก และส่งผลกระทบต่อราคาขายทุเรียนในประเทศ

คุณภาพไม่เป็นไปตามมาตรฐาน ทำให้เกิดการทิ้งตลาดในประเทศ

จากมุมมองทางเทคนิค ปัญหานี้ไม่ได้เกิดจากพันธุ์ทุเรียนเอง แต่เกิดจากการบริหารจัดการ การปลูกและจังหวะทางธุรกิจที่ไม่สมดุล โดยสวนทุเรียนใหม่หลายแห่งมีอายุยังน้อย ระบบรากยังไม่แข็งแรง และยังไม่ได้รับการดูแลที่ดีในด้านต่างๆ เช่น การใส่ปุ๋ย การตัดแต่งกิ่ง การควบคุมดอกและผล ซึ่งทำให้ผลทุเรียนมีคุณสมบัติที่ไม่ตรงกับมาตรฐานที่ตลาดส่งออกต้องการ ในเรื่องของขนาดผล น้ำหนักแห้ง ความเสถียรของรสชาติ และความสม่ำเสมอในการสุก ส่งผลให้ไม่สามารถส่งออกได้ เมื่อการส่งออกไม่สำเร็จ ผลทุเรียนจำนวนมากจึงกลับมาขายในตลาดภายในประเทศ โดยใช้ชื่อสายพันธุ์ทุเรียนที่มีชื่อเสียงในการโฆษณา เพื่อผลักดันการออกสู่ตลาดในระยะสั้นๆ ซึ่งทำให้มีการเพิ่มปริมาณผลผลิตจำนวนมาก ในขณะที่ระบบค้าส่งและค้าปลีกในประเทศมีความสามารถในการดูดซับที่จำกัด จึงทำให้ราคาทุเรียนลดต่ำลง เหลือเพียงกิโลกรัมละ 2 - 3 ริงกิต ส่งผลให้เกษตรกรไม่สามารถคืนทุนได้

อุตสาหกรรมต้องทบทวนทิศทางการพัฒนา

นายเพ็ชต์ กล่าวต่อว่า ตลาดส่งออกไม่ได้มองแค่ "ซีพีเอฟ" ของทุเรียน แต่จะพิจารณาความสม่ำเสมอของสินค้า ความสามารถในการคาดการณ์คุณภาพ และความสามารถในการส่งมอบอย่างมีเสถียรภาพในระยะยาว หากอุตสาหกรรมทุเรียนมุ่งแต่การขยายพื้นที่ปลูกและการคั้นทุนที่รวดเร็ว โดยไม่ให้ความสำคัญกับการคัดแยกคุณภาพและการกำหนดทิศทางและวางตำแหน่งในตลาด ผลลัพธ์สุดท้ายก็จะทำให้ทุเรียน “ส่งออกไม่ได้ และขายภายในประเทศไม่ได้” ซึ่งจะเกิดสถานการณ์ที่ทั้งสองตลาดได้รับผลเสีย ดังนั้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมทุเรียนจะต้องทบทวนทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมทุเรียนใหม่ โดยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1) การกำหนดมาตรฐานการผลิตอย่างชัดเจน: สวนทุเรียนใหม่ควรกำหนดมาตรฐานการผลิตที่แตกต่างกันระหว่าง "ทุเรียนสำหรับบริโภคในประเทศ" และ "ทุเรียนสำหรับส่งออก" อย่างชัดเจน เพื่อหลีกเลี่ยงการสับสนและการปะปนระหว่างตลาดทั้งสอง

2) การสร้างฉลากและกลุ่มราคาใหม่: ควรกำหนดฉลากและกลุ่มราคาใหม่สำหรับทุเรียนจากต้นใหม่ เพื่อไม่ให้เกิดการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมกับทุเรียนจากชาวบ้าน

3) การเสริมสร้างการให้คำแนะนำทางเทคนิคและระบบการรับซื้อที่มีการคัดแยก: รัฐบาล สมาคมผู้ผลิต และผู้ส่งออก ควรเสริมสร้างการให้คำแนะนำทางเทคนิคแก่เกษตรกร และสร้างระบบการรับซื้อที่สามารถคัดแยกผลทุเรียนตามมาตรฐาน เพื่อไม่ให้เกิดการทิ้งตลาดในประเทศอย่างไม่เป็นระเบียบ

กลับไปที่คุณภาพเพื่อการพัฒนาในระยะยาว

นายเพ็ชต์ รองผู้อำนวยการฯ กล่าวย้ำว่า ค่าของอุตสาหกรรมทุเรียนไม่ควรพิจารณาแค่การเพิ่มผลผลิตในระยะสั้น แต่ควรเน้นที่ชื่อเสียงและความมั่นคงของราคาทุเรียนในระยะยาว การกลับไปให้ความสำคัญกับการควบคุมคุณภาพและการแบ่งชั้นตลาดจะช่วยให้เกิดการอยู่ร่วมกันระหว่างตลาดในประเทศและต่างประเทศอย่างยั่งยืน ซึ่งจะช่วยรักษารายได้ของเกษตรกรในระยะยาวและเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของแบรนด์ผลไม้ของประเทศ

อุตสาหกรรมทุเรียนไม่ควรละเลยการควบคุมคุณภาพและการตอบสนองความต้องการของตลาด การขยายตัวที่มากเกินไปและพฤติกรรมทางการตลาดที่ไม่เหมาะสมอาจส่งผลเสียต่อความยั่งยืนของอุตสาหกรรมโดยรวม

แปลและเรียบเรียงโดย สปช.ปักกิ่ง

แหล่งที่มา: <https://mp.weixin.qq.com/s/SxGkUliiR1ldjMqFVhMhjQ>

Visit Now:
WWW.OPSMOAC.GO.TH/BEIJING , WWW.FACEBOOK.COM/MOAC.BEIJING

Office of Agricultural Affairs Royal Thai Embassy, Beijing